

Arrest

nr. 233 640 van 6 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 2 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 4 januari 2019 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 22 januari 2019 om internationale bescherming. Op 29 mei 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Caracas en beschikt over de Venezolaanse nationaliteit. U bent alleenstaande moeder en zorgt voor uw dochter. U bent hoogopgeleid en werkte van 2013 tot 2015 bij het Ministerie van voeding totdat u samen met vele andere collega's wegens een herstructurering werd ontslagen. Vervolgens verdiende u de kost met informele handel tot 2018. U verkocht allerlei spullen aan kennissen en vriendinnen. Tot anderhalf jaar voor uw vertrek uit Venezuela woonde u samen met uw dochter bij het gezin van uw vader en uw grootmoeder in Charallave (Miranda). Als gevolg van de spanningen met uw grootmoeder over de voedselverdeling en haar medische problemen wegens een tekort aan insuline, besloot u samen met uw dochter te verhuizen. U kreeg van een vriend die was uitgeweken naar de Verenigde Staten een appartement in Caracas cadeau. Hij wilde liever dat u er woonde dan dat het leegstond en zou bezet worden door onbekenden. De eigendomsdocumenten werden via officiële weg naar u getransfereerd. Vanaf 2018 waren de prijzen zodanig gestegen dat u geen spullen meer kon aankopen en u diende te stoppen met uw informele handel. U kreeg veel steun van een vriendin, L. (...), die een massagecursus voor u betaalde. U verdiende wat geld met het geven van massages van januari tot maart 2018. Met wat u verdiende kon u per week een kilo vlees, een halve doos eieren en een kilo rijst kopen. U had vervolgens geen klanten meer en had het moeilijk om rond te komen. Verder werd u geconfronteerd met de toenemende onveiligheid in Venezuela. Op 19 oktober 2018 vond er een schietincident tussen 'colectivos' plaats voor de school van uw dochter en op 25 oktober 2018 werd u net als de andere passagiers in de bus overvallen en beroofd van uw spullen. In oktober en november 2018 had u een (seksuele) relatie met een man die u niet leuk vond, maar u deed dit omdat u hij u voedsel gaf. U hebt de relatie zelf beëindigd omdat u het heel erg vernederend vond. Verder had u ook schrik dat u of uw dochter ziek zouden worden en jullie dan geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg en medicatie. U kreeg geen financiële steun van de vader van uw dochter noch van uw eigen familie. U hebt nooit politieke activiteiten gehad en nooit deelgenomen aan protestmarsen uit angst. Omwille van uw persoonlijk moeilijke situatie in het licht van de politieke, sociale en economische crisis in Venezuela, besloot u Venezuela te verlaten. Uw vriendin L. (...) betaalde uw vliegtickets. In ruil gaf u de eigendomsdocumenten van het appartement als waarborg. U verliet Venezuela op 2 januari 2019 aan de hand van uw eigen paspoort. U meldde zich bij de Belgische asielinstanties op 7 januari 2019 en uw verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd op 22 januari 2019. U vreest bij een terugkeer om het leven te komen, ofwel door de algemene onveiligheidssituatie, ofwel door de algemene socio-economische situatie ofwel door een gebrekkige gezondheidszorg indien u geconfronteerd zou worden met gezondheidsproblemen. U beschikt over uw origineel Venezolaans paspoort en dat van uw dochter. Na uw persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat drie verduidelijkingen/correcties aangaande uw relaas over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest bij een terugkeer naar Venezuela om het leven te komen, ofwel door de algemene onveiligheidssituatie, ofwel door de algemene socio-economische situatie ofwel door een gebrekkige gezondheidszorg indien u geconfronteerd zou worden met gezondheidsproblemen (CGVS, p. 8). Uw advocaat stelt daarbij dat u een alleenstaande moeder bent zonder inkomsten en zonder steun van buitenaf (CGVS, p. 9).

Wat betreft uw vrees om het leven te komen ten gevolge van de algemene socio-economische situatie moet allereerst vastgesteld worden dat deze vrees niet ressorteert onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie.

Voor wat betreft het ten gevolge van een algemene socio-economische malaise toekennen van de subsidiaire bescherming kan opgemerkt worden dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming toegekend kan worden aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi /

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Tijdelijke algemene tekorten aan water en elektriciteit voor vele Venezolanen, waarvan u ook slachtoffer was, zijn op zich, zoals uit bovenstaande blijkt, niet afdoende (CGVS, p. 6). Dat uw persoonlijke situatie dermate precair was, hebt u echter niet aangetoond. Uit uw verklaringen blijkt dat u huisvesting had. U woonde in een appartement van een vriend van wie u via een officiële transfer de eigendomsakte had gekregen (CGVS, p. 1-2 en p. 7-8). Voorts blijkt dat u in 2018 nog financiële steun kreeg van een vriendin, die betaalde voor een massagecursus waarmee u enkele maanden geld mee verdiende. Deze vriendin zorgde er ook voor dat u Venezuela kon verlaten en betaalde uw vliegtickets (CGVS, p. 4 en 7). Hoewel uw situatie als alleenstaande moeder zonder financiële steun van familie moeilijk was en u moeizaam aan voedsel geraakte, waardoor u ook twee maanden een seksuele relatie aanging omdat de man u voedsel gaf (CGVS, p. 6-7 en p. 9-10), blijkt uit bovenstaande dat u beroep kon doen op de steun van vrienden. In dit verband kan volledigheidshalve nog worden aangestipt dat uit het feit dat u een relatie aanging in ruil voor voedsel op zich geen vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid. Bovendien hebt u deze relatie na twee maanden zelf stopgezet. Uit het geheel aan bovenstaande bevindingen kan uit uw profiel en uw persoonlijke situatie in uw land van nationaliteit niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socioeconomische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Wat betreft uw vrees om het leven te komen ten gevolge van de algemene veiligheidssituatie waarbij u verwijst naar het toevallige schietincident tussen 'colectivos' en andere criminelen aan de school van uw dochter en de busoverval dient opgemerkt te worden dat voor u persoonlijk hieruit geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan afgeleid worden. Bovendien leidt deze algemene situatie evenmin tot het toekennen van een subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dat stelt dat aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat tot slot uw vrees betreft in geval van gezondheidsproblemen in Venezuela geen toegang te zullen hebben tot adequate medische zorg, moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u ten gevolge van een Conventiegebonden criterium de toegang tot de gezondheidszorg in Venezuela zou ontzegd worden. Verder behoort het tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om te oordelen of medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM.

De door u neergelegde documenten bevestigen louter en alleen de identiteit en nationaliteit van u en uw dochter, wat hier niet wordt betwist. De correcties/verduidelijkingen zoals overgemaakt door uw advocaat na uw persoonlijk onderhoud werden mee in rekening genomen bij het opstellen van het feitenrelaas. Op zich betreffen zij elementen die geen invloed hebben op de eigenlijke motivering van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een korte theoretische toelichting bij enkele van de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, past verzoekster deze als volgt toe op haar eigen situatie:

"1. Toekenning van de vluchtelingenstatus

Verzoekster vraagt de erkenning van het vluchtelingenstatus. Als alleenstaande moeder werd ze inderdaad gedwongen om tegen haar zin een seksuele relatie te hebben om aan voedsel te geraken voor haar en haar dochter.

Het CGVS weigert om verzoeksters vrees te analyseren aan het licht van de Vluchtelingenconventie: "Wat betreft uw vrees om het leven te komen ten gevolge van de algemene socio-economische situatie moet allereerst vastgesteld worden dat deze vrees niet ressorteert onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie."

Volgens de Vluchtelingenconventie is een ""vluchteling" elke persoon (...) die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...)"

Artikel 48/3, §2 preciseert:

"(...)"

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 9 van de Richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: kwalificatierichtlijn).

Verzoekster behoort tot de sociale groep van alleenstaande moeders in Venezuela die werkloos zijn.

Het feit dat verzoekster gedwongen werd om over te gaan tot ongewilde seksuele betrekkingen is een vorm van lichamelijk, geestelijk en seksueel geweld.

Er is niet vereist door de Vluchtelingenconventie dat iemand effectief de bedoeling had om het geweld op te leggen zodat er sprake zou zijn van daden van vervolging:

"Sans doute convient-il d'admettre que la notion de persécution doit faire l'objet d'une interprétation autonome, propre à la Convention de Genève. Son origine, liée aux horreurs de la deuxième guerre mondiale, indique un lien certain avec les textes de protection des droits de l'homme. Si, comme en droit pénal international, un niveau d'atteinte grave aux droits de l'homme est requis également en droit des réfugiés, à l'inverse, l'élément intentionnel ne paraît pas requis. »¹

Gezien het relaas van verzoekster niet betwist werd, dient ze erkend te worden als vluchteling.

Zou Uw Raad oordelen dat het eventueel een vereiste kan zijn, dan dient volgende prejudiciële vraag gesteld te worden aan het Hof van Justitie:

"Moet er, bij de interpretatie van de daden van vervolging in de zin van artikel 9 van de Kwalificatierichtlijn, aangenomen worden dat de acteur van vervolging effectief de bedoeling moet hebben gehad om de daden van vervolging te veroorzaken?"

Considerans 25 van de Kwalificatierichtlijn benadrukt inderdaad het belang van een gemeenschappelijke definitie van wat de daden van vervolging zijn:

"(...)"

Zou Uw Raad toch een intentioneel element eisen, dan dient verwezen te worden naar verschillende analyses volgens welk het intentioneel element in hoofde van de regering aanwezig is. Zo stelt De Standaard dat Nicolas Maduro intentioneel zijn bevolking verhongert als wapen om ze trouw aan zijn regime te houden (DS, 28 juni 2019, stuk 3):

"(...) »

Het verhongeren van verzoekster en alleenstaande werkloze moeders in het algemeen is dus een daad van vervolging vanweze de Venezolaanse staat.

Verzoekster dient erkend te worden als vluchteling.

2. Toekenning van de subsidiaire bescherming

a. Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van het artikel 48/4, §2, b)

De bestreden beslissing betwist niet dat het verzoek van verzoekster onderzocht dient te worden aan het licht van de bepalingen omtrent de subsidiaire bescherming:

"Voor wat betreft het ten gevolge van een algemene socio-economische malaise toekennen van de subsidiaire bescherming kan opgemerkt worden dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming toegekend kan worden aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing".

Nochtans weigert het CGVS de subsidiaire bescherming aan verzoekster toe te kennen, ondanks de moeilijke levensomstandigheden in Venezuela en de vernederende behandeling die ze al ondergaan heeft:

"De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (sic). Dit klempt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft. (...) U dient (...) aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting."

Terwijl verzoekster juist die elementen aangetoond had, oordeelt het CGVS:

"Dat uw persoonlijke situatie dermate precair was, hebt u echter niet aangetoond. Uit uw verklaringen blijkt dat u huisvesting had. U woonde in een appartement van een vriend van wie u via een officiële transfer de eigendomsakte had gekregen (CGVS, p. 1-2 en p. 7-8). Voorts blijkt dat u in 2018 nog financiële steun kreeg van een vriendin, die betaalde voor een massagecursus waarmee u enkele maanden geld mee verdiende. Deze vriendin zorgde er ook voor dat u Venezuela kon verlaten en betaalde uw vliegtickets (CGVS, p. 4 en 7). Hoewel uw situatie als alleenstaande moeder zonder financiële steun van familie moeilijk was en u moeizaam aan voedsel geraakte, waardoor u ook twee maanden een seksuele relatie aanging omdat de man u voedsel gaf (CGVS, p. 6-7 en p. 9-10), blijkt uit bovenstaande dat u beroep kon doen op de steun van vrienden. In dit verband kan volledigheidshalve nog worden aangestipt dat uit het feit dat u een relatie aanging in ruil voor voedsel op zich geen vervolging of ernstige schade kan worden afgeleid. Bovendien hebt u deze relatie na twee maanden zelf stopgezet. Uit het geheel aan bovenstaande bevindingen kan uit uw profiel en uw persoonlijke situatie in uw land van nationaliteit niet afgeleid worden dat er in uw hoofdte ernstige problemen van socioeconomische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt".

Verzoekster kan zich niet terugvinden in deze motivatie, ten eerste omdat ze wel aangetoond had dat haar persoonlijke situatie uiterst precair zou zijn in geval van terugkeer naar Venezuela (1) en vervolgens omdat gedwongen worden een seksuele relatie aan te gaan wel degelijk een onmenselijk en vernederende behandeling zou uitmaken (2).

a.1. De preciaire situatie van verzoekster

Verzoekster heeft aangetoond dat ze moeilijk aan eten kon geraken in Venezuela, dat ze lange periodes zonder water moest leven, geen steun kreeg... ze vertelt:

"(...)" (CGVS, bl. 6).

Zou ze terugkeren en zou ze weigeren om zich opnieuw te laten vernederen door een seksuele relatie tegen voedsel, is het risico aangetoond dat verzoekster geen voedsel zal kunnen aanschaffen voor haarzelf en voor haar dochter.

Wat de huisvesting betreft was het inderdaad geen probleem voor verzoekster voor haar vertrek, maar gezien ze de eigendomsdocumenten van het appartement aan L. (...) heeft overhandigd tegen het betalen Van haar vliegtickets heeft verzoekster nu ook geen appartement meer.

Het is inderdaad zo dat L. (...) verzoekster heeft kunnen helpen, maar sinds 2018 is de situatie in Venezuela nog veel verslechterd, is de inflatie enorm gestegen, waardoor L. (...) vandaag niet meer over de middelen beschikt om verzoekster nog te helpen.

Zo rapporteerde CNN in mei 2019:

"(...)"²

De hyperinflatie was zo extreem dat er voor de tweede keer in een jaar beslist werd om nieuwe bankbiljetten af te drukken³.

Al in 2018 begon de steun van L. (...) te dalen, zoals blijkt uit de verklaringen van verzoekster advocaat op het CGVS:

"(...)". (CGVS, bl. 10)

Het is dus omdat de steun van L. (...) daalde dat verzoekster gedwongen werd om een seksuele relatie aan te gaan met een man die haar voedsel gaaf als ze hem zag.

Dat verzoekster haar appartement doorgegeven heeft tegen haar vliegtickets betekent niet dat L. (...) voor haar voedsel en onderdak zou voorzien in geval van terugkeer.

De uiterst precaire situatie in geval van terugkeer, dat een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, is dus aangetoond.

Dit wordt ondersteund door objectieve bronnen over dé situatie in Venezuela (zie hieronder).

a.2. Seksuele relatie tegen voedsel

Het CGVS is van oordeel dat het feit dat verzoekster gedwongen werd een seksuele relatie aan te gaan om aan eten te geraken geen onmenselijk en vernederende behandeling uitmaakt.

Dit kan absoluut niet gevolgd worden.

Het feit dat verzoekster een einde heeft kunnen maken aan de relatie betekent absoluut niet dat ze anders kon overleven in Venezuela: ze heeft onmiddellijk erna het land verlaten.

Het CGVS detailleert niet waarom gedwongen worden in een seksuele relatie geen ernstige schade kan vormen.

Ernstige schade wordt door artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als "(...)".

Verzoekster heeft zelf benadrukt dat ze het heel erg vernederend vond. Ze durfde er in eerste instantie zelf niet over te praten bij het CGVS. Maar het CGVS heeft geen enkele vragen gesteld over de details van deze relatie, waartoe verzoekster gedwongen werd...

Dit gebrek aan onderzoek voldoet al om de bestreden beslissing te vernietigen.

Wat verzoekster meegemaakt heeft is inderdaad vergelijkbaar met prostitutie, onder dwang van de socio-economische situatie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat prostitutie, onder eender welke vorm van dwang, een behandeling is in strijd met artikel 3 EVRM:

"(...) »⁴

Het CGVS betwist niet dat verzoekster geen andere optie had om aan voedsel te geraken. Het dwangaspect wordt dus niet betwist.

Dit wordt daarnaast ook ondersteund door artikels over de huidige situatie in Venezuela.

- Rapport van CARE (internationale NGO), 14 december 2018, "CARE scales up its response to the Venezuela crisis and warns that Venezuelan women are facing unprecedented suffering across Latin America":

<https://www.care-international.org/news/press-releases/care-scales-up-its-response-to-the-venezuela-crisis-and-warns-that-venezuelan-women-are-facing-unprecedented-suffering-across-latin-america>

"(...) "

- Artikel Breitbart, 3 november 2017 "Venezuela: Teenage Girls Turn to Prostitution to Fight Starvation":

<https://www.breitbart.com/national-security/2017/11/03/venezuela-teenage-girls-turn-prostitution-fight-starvation/>

"(...) "

- Dit artikel kwam er na een getuigenis van een 13-jarige op de TV, Telemundo, op 27.10.2017 in het Spaans:

<https://www.telemundo.com/shows/2017/10/27/el-drama-de-las-ninas-que-se-prostituyen-para-cornear>

Het gaat om een 13 jarig meisje die zich gedwongen prostitueert om zich te kunnen voeden en om schoolmateriaal te kunnen kopen.

- Artikel van 27.08.2017 van The Guardian, "Hunger eats away at Venezuela's soul as its people struggle to survive":
<https://www.theguardian.com/world/2017/aug/26/nicolas-maduro-donald-trump-venezuela-hunger>
"(...)"

- Artikel van 27.11.2017 in de krant La Prensa, "Prostitución acaba con la adolescencia" (vrije vertaling: Prostitutie maakt einde aan pubertijd)
<https://www.laprensalar.com.ve/2017/11/prostitucion-infantil-aumento-un-50/>
Vrije vertaling:
"(...)"

- Artikel en reportage van 10.01.2018 van Sputniknews, "Asfixia financiera a Venezuela lleva a mujeres a la prostitución (video)" (vrije vertaling : "Financiële verstikking in Venezuela leidt vrouwen naar prostitutie (video)"
Het verhaal van Juana en haar dochter, die zich beiden prostitueren om het gezin te kunnen voeden wordt er uiteengezet:
<https://mundo.sputniknews.com/reportajes/201801101074931769-politica-economia-dificultades-caracas-sociedad/>
Vrije vertaling:
"(...)"

- In februari 2019 vertelde The Telegraph de situatie van deze vrouwen die gedwongen worden tot prostitutie in het buitenland om geld te kunnen versturen aan hun familie in Venezuela:
<https://www.telegraph.co.uk/global-health/women-and-girls/venezuelas-crisis-fuelling-prostitution-sex-trafficking-costa/>
"(...)"

- En Sky News kwam tot een gelijkaardige conclusie in Columbia:
<https://www.newsweek.com/venezuela-women-turning-prostitution-survive-1088793>
"(...)"

De dwang is dus aangetoond. Verzoekster had niemand om haar te helpen, nadat ze ontslagen werd van haar job heeft ze eerst in de informele economie gewerkt, toen dat niet langer mogelijk werd heeft ze massages gegeven, het werk dat het minst startkapitaal vereist, en dan bleef enkel dit nog over om te kunnen overleven.

Er kan bijgevolg ook niet betwist worden dat het om een onmenselijke en vernederende behandeling gaat.

a. 3. Objectieve informatie over de situatie in Venezuela

De nood aan bescherming van verzoekster wordt ook ondersteund door algemene informatie over de situatie in Venezuela.

In de "Guidance note on international protection considérations for Venezuelans, update 1" van UNHCR van mei 2019 (stuk 4) leest men:
"(...)"

De ernst van de algemene situatie wordt duidelijk omschreven in een recent rapport van de Britse overheid.

In zijn rapport Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela van 16 juli 2018 stelt de UK Foreign and Commonwealth Office dat in eerste instantie er sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg. Daarnaast wordt er ook gewag gemaakt van extreem hoge moordcijfers.
"(...)"

Ook volgens de Europese Unie bestaan er, naast andere problemen met mensenrechten in Venezuela, dringende noden onder de bevolking die het recht op voedsel en gezondheid aantasten:
"(...)"

Het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten⁵ heeft het, in een zorgwekkend rapport van juni 2018, over de 'instorting van de gezondheidszorg':
"(...)" (bl. 39-40).

De bewering dat de gezondheidszorg is ingestort, wordt in het rapport verder gestaafd met relevante statistieken en feiten:
"(...)" (bl. 41)

Ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift 'The Lancet' spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela (m.n. in de titel van het artikel):
"(...)"⁶

Ook de "COI Focus Venezuela" die deel uitmaakt van het administratief dossier is hierover duidelijk:
"(...)" (p. 40)

Sinds 2016 is de situatie allicht enkel nog verslechterd. Hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting, en de vlucht van medisch personeel kunnen onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid.

De afwezigheid van overheidsdata (sinds 2016) in deze context kan evenmin bemoedigend worden genoemd:
"(...)" » (COI Focus, bl. 34).

Zoals uit het hierboven geciteerde rapport van de Britse overheid blijkt, zijn er ook ernstige voedseltekorten in Venezuela. Ook het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten gaat hier dieper op in:
"(...)" (bl. 47).

Het "COI Focus Venezuela" van april 2018 stelt hierover:
"(...)" » (bl. 34).

Tot slot loopt ook de scholingsgraad achteruit, mede door de voedselcrisis (zie GOI Focus, bl. 40).

Alle voorgaande elementen vindt men ook terug op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Het reisadvies voor Venezuela bevat de volgende passage:
"(...)"⁷

Ook in de pers wordt gewag gemaakt van een land dat ineens instort, met o.m. hyperinflatie, volledig falende gezondheidszorg en dit zonder vooruitzichten op beterschap:
"(...)"⁸.

Er is dus niet enkel sprake van 'ongelijkheden in voorzieningen' zoals vermeld in de bestreden beslissing maar over het falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn.

Het gevolg van de hierboven geschetste situatie is dat er bijzonder veel Venezolanen het land hebben ontvlucht. In het rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten leest men hierover het volgende:
"(...)" (bl. 5)

Zowel gelet op de situatie in Venezuela, als op de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, heeft de Hoge Commissaris voor de Vluchteling van de Verenigde Naties in maart 2018 meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming - ook al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen:
"(...)"⁹

Gelijkaardige bemerkingen staan in de "COI Focus Venezuela", m.n. op p. 28-29. Ter vergelijking: in Argentinië kreeg in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend ("COI Focus Venezuela", p. 31).

Het loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van 'socio-economische aard' zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reële risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse in een mensonwaardige situatie.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is.

Verzoekster heeft aangetoond dat ze zich in een ergere situatie bevond dan de bevolking in het algemeen, en gedwongen werd om een seksuele relatie aan te gaan in ruil voor voedsel. De criteria van artikel 48/4, §2, b) zijn dan ook vervuld.

b. Toekenning van de subsidiaire bescherming op basis van het artikel 48/4, §2, c)

Betreffende de toepassing van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, stelt de verwerende partij:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019 (...)) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie".

Verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij de voorwaarden van het artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verkeerd heeft geïnterpreteerd. Zij stelt bovendien ook vast dat de bestreden beslissing geen analyse inhoudt van de intensiteit en willekeurigheid van het geweld.

Betreffende de toepassing van artikel 15, c) van de richtlijn kwalificatie, heeft het Europese Hof van Justitie voor recht gezegd in haar arrest Aboubacar Diakité t/ Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 30 januari 2014 (C-285/12):

"(...)" (wij onderstrepen).

In het arrest nr 189.763 van 17 juli 2017 heeft Uw Raad een beslissing van het CGVS vernietigd omwille van een gebrek aan analyse van de intensiteit en willekeurigheid van de gewapende confrontaties:

"(...)".

Verzoekende partij is van mening dat in casu er elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van de gewapende groeperingen.

Cedoca stelt bij aanvang van de "COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)" vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig is, en zelfs extreem gewelddadig:

"(...)".

De situatie wordt momeneel gekwalificeerd als pré-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken: "Le Venezuela est actuellement dans une situation de pré-conflict et le risque de guerre civile ne peut pas être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en "guerre politique". »

Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau. (Coi Focus, p. 8).

Volgens de Inter Amerikaanse Commissie voor Mensenrechten, heeft het geweld een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking (IACHR Inter-American Commission on Human Rights,

Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2017, <http://www.oas.org/en/iachr/reports/pdfs/Venezuela2018-en.pdf> :

"(...)"

Volgens OFPRA (stuk 7), zijn verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid.

"(...)"

Collectives:

"(...)"

Criminele bendes:

"(...)"

Drugsbendes:

"(...)"

Uit een rapport van HRW van 2017 (stuk 8)¹⁰ blijkt dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert:

"(...)"

Ook volgens het OHCHR:

"(...)" (bl. 37)

De UN News Services stelt, betreffende de straffeloosheid, stelt dat:

"(...)"¹¹

Deze elementen bevestigen dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers.

Verzoekster toont bijgevolg dat zij een serieus risico op ernstige bedreiging van haar leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict.

Ze was trouwens reeds het slachtoffer van geweld omwille van deze situatie, en dat werd niet betwist door het CGVS.

De subsidiaire bescherming moet bijgevolg toegekend worden.

Als laatste dient nog opgemerkt te worden dat het hoger belang van het kind van verzoekster op geen enkel moment aan bod kwam in de bestreden beslissing."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden het persbericht "*Honger is een wapen waarmee Maduro regeert*" van De Standaard van 28 juni 2019 (stuk 3) en het rapport "*Guidance note on international protection considerations for Venezuelans – Update I*" van UNHCR van mei 2019 als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 24 februari 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.2.3. Bij een aanvullende nota van 25 februari 2020 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet fotokopieën van aanklachten van haar vriendin L. en haar oma (stukken 1 en 2) en een fotokopie van haar ontslagbrief bij haar werk voor het ministerie van landbouw (stuk 3) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest en van de rechten van verdediging, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen en dit rechtsbeginsel geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) haar vrees om om het leven te komen ten gevolge van de algemene socio-economische situatie niet ressorteert onder de bepalingen van het Verdrag van Genève, omdat (B) uit haar profiel en haar persoonlijke situatie in haar land van nationaliteit niet afgeleid kan worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt, omdat (C) uit haar vrees om om het leven te komen ten gevolge van de algemene veiligheidssituatie, waarbij zij verwijst naar het toevallige schietincident tussen 'colectivos' en andere criminelen aan de school van haar dochter en de busoverval, voor haar persoonlijk geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden afgeleid, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, omdat (E) uit niets blijkt dat haar ten gevolge van een Verdragsgebonden criterium de toegang tot de gezondheidszorg in Venezuela zou ontzegd worden en het tot de exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort om te oordelen of medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela, en omdat (F) de door haar neergelegde documenten louter en alleen de identiteit en nationaliteit van haar en haar dochter bevestigen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij Venezuela verlaten heeft omwille van de algemene veiligheidssituatie aldaar en omwille van de algemene socio-economische situatie. Zij licht toe dat er op 19 oktober 2018 voor de school van haar dochter een schietincident plaatsvond tussen 'colectivos' en dat zij op 25 oktober 2018, net als de andere passagiers in de bus, overvallen werd en hierbij beroofd werd van haar spullen. Zij stelt tevens een alleenstaande moeder te zijn die in 2015 bij het Ministerie van voeding werd ontslagen wegens een herstructurering, dat zij daarna tot 2018 geld verdiende met "*informele handel*" en vervolgens tot maart 2018 met het geven van massages. Daarna stelt verzoekster geen klanten meer te hebben gehad en het moeilijk te hebben gehad om rond te komen. In oktober en november 2018 zou verzoekster een (seksuele) relatie hebben gehad met een man die zij niet leuk vond, maar die haar voedsel gaf. Zij verklaart deze relatie zelf beëindigd te hebben omdat zij het heel erg vernederend vond en zou vervolgens Venezuela hebben verlaten.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U vreest bij een terugkeer naar Venezuela om het leven te komen, ofwel door de algemene onveiligheidssituatie, ofwel door de algemene socio-economische situatie ofwel door een gebrekkige gezondheidszorg indien u geconfronteerd zou worden met gezondheidsproblemen (CGVS, p. 8). Uw advocaat stelt daarbij dat u een alleenstaande moeder bent zonder inkomsten en zonder steun van buitenaf (CGVS, p. 9).

Wat betreft uw vrees om het leven te komen ten gevolge van de algemene socio-economische situatie moet allereerst vastgesteld worden dat deze vrees niet ressorteert onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie."

Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij een (seksuele) relatie aanging in ruil voor voedsel motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat hier op zich geen vervolging uit kan worden afgeleid.

Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift dat zij als alleenstaande moeder gedwongen werd om tegen haar zin een seksuele relatie te hebben om aan voedsel te geraken voor haar en haar dochter. Zij voert aan dat zij behoort tot de sociale groep behoort van alleenstaande moeders in Venezuela die werkloos zijn en dat het feit dat zij gedwongen werd om over te gaan tot ongewilde seksuele betrekkingen een vorm van lichamelijk, geestelijk en seksueel geweld is.

De Raad wijst erop dat verzoekster weliswaar verklaarde dat zij zich verplicht voelde om een relatie aan te gaan met een man die ze helemaal niet leuk vond, "*om gewoon aan eten te kunnen geraken*", doch dat uit niets blijkt dat deze man haar gedwongen heeft om met hem een seksuele relatie aan te gaan. Deze relatie zou twee à drie maanden hebben geduurd en verzoekster zou zelf beslist hebben om er mee te stoppen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hoewel uit artikel 48/3, § 2, tweede lid, a), van de Vreemdelingenwet blijkt dat daden van vervolging onder meer de vorm kunnen aannemen van "*daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld*", blijkt uit verzoeksters verklaringen, die overigens niet worden gestaafd of onderbouwd aan de hand van enig begin van bewijs, niet dat zij dergelijk geweld heeft moeten ondergaan. Verzoekster is zelf de relatie met de betrokken – niet nader genoemde – man aangegaan en heeft deze zelf beëindigd. Uit niets blijkt dat verzoekster omwille van deze beëindiging nog problemen heeft gekend met de betrokken man. Evenmin zijn er indicaties dat verzoekster bij een terugkeer naar Venezuela gedwongen zou worden om opnieuw een seksuele relatie aan te gaan met de betrokken man. Verzoekster verklaarde overigens zelf dat het leugens zouden zijn als zij zou verklaren dat zij "*werd bedreigd, vervolgd, of aan marsen deelnam*" (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, zo zou worden aangenomen dat het hier toch zou gaan om vervolging, *quod non*, deze vervolging geen oorzaak vindt in redenen die te maken hebben met verzoeksters ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Verzoekster betoogt wat dit betreft weliswaar dat zij behoort tot de sociale groep van alleenstaande moeders in Venezuela die werkloos zijn, doch haar betoog gaat voorbij aan het begrip "*specifieke sociale groep*", zoals verduidelijkt in artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. In de zin van deze bepaling wordt een groep (onder meer) geacht een specifieke sociale groep te vormen als de leden ervan een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan gewijzigd worden, als zij een kenmerk of geloof delen dat dermate fundamenteel is voor hun identiteit of morele identiteit dat van de betrokkenen niet kan geëist worden dat zij dit opgeven of als de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd of als de groep als gemeenschappelijk kenmerk seksuele gerichtheid heeft. De groep van "*alleenstaande moeders in Venezuela die werkloos zijn*" beantwoordt niet aan deze definitie.

Gelet op het voorgaande is het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) om de juiste interpretatie van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van de richtlijn 2011/95/EU te kennen, *in casu* niet relevant. Bovendien is krachtens artikel 267, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeksters betoog dat zij gedwongen werd om een seksuele relatie aan te gaan met een man die haar voedsel gaf omdat de steun van haar vriendin daalde, klemt overigens met haar verklaringen dat deze vriendin haar na het beëindigen van haar relatie 3000 dollar had geleend om haar vliegtuigticket te kopen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Waar verzoekster er aan de hand van een persartikel uit De Standaard (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) nog op wijst dat het verhongeren van haar en van alleenstaande werkloze moeders in het

algemeen een daad van vervolging is vanwege de Venezolaanse staat, wijst de Raad er op dat uit dit artikel net blijkt dat de Venezolaanse regering voedselpakketten verspreidt onder de bevolking. Voorts kan uit verzoeksters verklaringen niet blijken dat zij door de Venezolaanse staat verhongerd is. Ten overvloede kan nog worden herhaald dat verzoekster niet behoort tot een bepaalde sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève, en evenmin om andere gronden in dit Verdrag een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Venezolaanse staat.

Wat betreft de bij een aanvullende nota van 25 februari 2020 gevoegde fotokopieën van aanklachten van haar vriendin L. en haar oma (stukken 1 en 2) en van haar ontslagbrief bij haar werk voor het ministerie van landbouw (stuk 3), dient te worden vastgesteld dat deze stukken niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat uit niets blijkt dat zij gedwongen werd om een seksuele relatie aan te gaan met een man die ze helemaal niet leuk vond en dat er evenmin indicaties zijn dat zij bij een terugkeer naar Venezuela gedwongen zou worden om opnieuw een seksuele relatie aan te gaan met de betrokken man. Waar verzoekster betoogt dat haar geen vragen werden gesteld over de details van deze relatie, wijst de Raad er op dat het aan verzoekster toekomt om alle essentiële elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen, zeker die elementen die de directe aanleiding zouden zijn geweest van haar vertrek of vlucht uit haar land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Te dezen toont verzoekster niet aan dat zij hiertoe niet in de mogelijkheid werd gesteld. Ook in haar verzoekschrift laat zij overigens na hierover verdere details aan te reiken. Voorts is de verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) over (gedwongen) prostitutie *in casu* niet dienstig, nu verzoekster er zelf voor gekozen heeft een (seksuele) relatie aan te gaan en deze ook zonder verdere problemen heeft kunnen beëindigen, zodat niet blijkt dat er van (gedwongen) prostitutie sprake kan zijn. Uit niets blijkt dat de – niet nader genoemde – man waarmee verzoekster een seksuele relatie zou zijn aangegaan haar ertoe gedwongen zou hebben zich te prostitueren. Verder kan uit de door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde rapporten en persartikels waaruit blijkt dat vrouwen en meisjes uit Venezuela door mensenhandelaars in de prostitutie worden gedwongen niet blijken dat ook verzoekster in de prostitutie is verzeild geraakt, laat staan dat zij geen andere optie had om aan voedsel te geraken. Verzoekster toont hiermee geenszins aan dat zij gedwongen werd een seksuele relatie aan te gaan met een man die ze niet leuk vond, temeer nu zij zelf verklaarde dat zij deze relatie na twee maanden zelf beëindigd heeft. De adjunct-commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat uit het feit dat verzoekster een (seksuele) relatie aanging in ruil voor voedsel geen ernstige schade kan worden afgeleid.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*", § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, "*Y./Rusland*", § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, "*Saadi/Italië*", § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, "*Mamatkulov en Askarov/Turkije*", § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, "*Muslim/Turkije*", § 68).

Verzoekster haalt in het enig middel van het verzoekschrift meerdere algemene rapporten, een wetenschappelijk artikel en persartikels aan die de ernstige socio-economische situatie in Venezuela moeten aantonen. De Raad stelt evenwel vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden het volgende overwogen:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u huisvesting had. U woonde in een appartement van een vriend van wie u via een officiële transfer de eigendomsakte had gekregen (CGVS, p. 1-2 en p. 7-8). Voorts blijkt dat u in 2018 nog financiële steun kreeg van een vriendin, die betaalde voor een massagecursus waarmee u enkele maanden geld mee verdiende. Deze vriendin zorgde er ook voor dat u Venezuela kon verlaten en betaalde uw vliegtickets (CGVS, p. 4 en 7). Hoewel uw situatie als alleenstaande moeder zonder financiële steun van familie moeilijk was en u moeizaam aan voedsel geraakte, waardoor u ook twee maanden een seksuele relatie aanging omdat de man u voedsel gaf (CGVS, p. 6-7 en p. 9-10), blijkt uit bovenstaande dat u beroep kon doen op de steun van vrienden."

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij de eigendomsdocumenten van het appartement dat zij in Venezuela bewoonde aan haar vriendin heeft overhandigd tegen het betalen van haar vliegtickets, wijst de Raad erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat haar vriendin haar 3000 dollar voor haar vliegtickets had geleend ((adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Er kan dus van worden uitgegaan dat verzoekster nog steeds eigenaar is van het appartement waar zij voor haar vertrek uit Venezuela woonde. Hoe dan ook kan er van worden uitgegaan dat verzoekster bij een

terugkeer naar Venezuela (tijdelijk) bij haar vriendin zou kunnen intrekken in dat appartement, en dit gelet op de eerdere steun die verzoekster van haar vriendin gekregen heeft. Verzoekster poneert in het verzoekschrift weliswaar het tegendeel, doch brengt hiervoor niet de minste indicatie aan, zodat niet wordt ingezien waarom verzoekster, die nog steeds eigenaar lijkt te zijn van een appartement, daar niet terug onderdak kan vinden.

Waar verzoekster nog poneert dat haar vriendin vandaag niet meer over de middelen beschikt om haar nog te helpen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Waar verzoekster aanvoert dat in Venezuela de scholingsgraad, mede door de voedselcrisis, achteruit loopt, ziet de Raad niet in – en verzoekster licht niet toe – hoe dit in haar hoofde dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”*.

Wat betreft het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, in het verzoekschrift en bij de aanvullende nota van verwerende partij niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst dan ook niet dienstig naar het arrest nr. X van 17 juli 2017 van de Raad, waar de Raad een beslissing van het CGVS heeft vernietigd omdat er geen analyse werd gemaakt van de intensiteit en de willekeurigheid van de gewapende confrontaties, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)).

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2 , van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN